

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ

П. Т. БУБЕНКО, д-р екон. наук, проф.
зав. відділом ПСНЦ НАН України і МОН України
61002, Україна, м. Харків, вул. Багалія, 8
office.nesc@nas.gov.ua

Н. В. ДРІЛЬ, асист.
Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
Nvdril@gmail.com

Загальновизнаним є той факт, що успішне здійснення інновацій є свідченням розвитку підприємств, великих міст та інших територіальних утворень. Однак інноваційна діяльність є сукупністю складних і взаємозалежних процесів і пов'язана з підвищеним рівнем ризику порівняно з традиційною, що обумовлює виникнення і вирішення доволі специфічних проблем, ключовою з яких є оцінка інноваційного потенціалу суб'єктів господарювання та надання стратегіям підприємств ознак інноваційності [1].

При цьому методи оцінки інноваційного потенціалу значною мірою залежать від розуміння сутності цієї економічної категорії. У широкому розумінні інноваційний потенціал суб'єктів господарювання являє собою комплекс умов та можливостей успішного здійснення інноваційної діяльності. Однак, оскільки йдеться саме про потенціал, такі можливості підприємства мають бути очікувані, але не ще реалізовані, що і ускладнює процес оцінки. Тобто, в процесі реалізації інноваційний потенціал підприємства перетворюється на інновації, які оцінити значно простіше, оскільки підприємство вже має конкретні результати.

З викладеного вище випливає, декілька особливостей оцінки інноваційного потенціалу підприємства:

1. Умовою наявності інноваційного потенціалу є здійснення підприємством інноваційної діяльності, що у свою чергу підтверджується фактами виробництва та реалізації інноваційної продукції (робіт або послуг) іншим суб'єктам господарювання.

2. Для оцінки інноваційного потенціалу рекомендується використовувати очікувані обсяги реалізації інноваційної продукції (робіт або послуг), що впливає із тлумачення інноваційного потенціалу як економічного поняття.

3. Для абсолютної оцінки інноваційного потенціалу найдоцільніше використовувати чисті грошові потоки, складові яких залежать від галузевої специфіки підприємств.

4. Для оцінки ефективності інвестицій варто застосовувати ті ж принципи, що використовуються для оцінки ефективності реальних інвестицій (бо у випадку з інвестиціями також йдеться про очікувані економічні вигоди).

5. Викладене вище приводить до необхідності обґрунтування ставки дисконтування, яка, на відміну від існуючих підходів, відображає не ймовірність зниження майбутніх грошових потоків, а вірогідність несприйняття

потенційними клієнтами підприємства принципово нової або оновленої продукції (робіт або послуг). Тобто, ставка дисконтування визначається із застосуванням експертних методів де у якості експертів виступають потенційні споживачі нової продукції і може бути доволі високою (0,4 і більше) [2].

Врахування наведених вище рекомендацій дає можливість застосовувати показники оцінки ефективності інвестицій (чисту теперішню вартість, індекс доходності та інші) для узагальненої оцінки інноваційного потенціалу як підприємства в цілому, так і окремих його продуктів або напрямків діяльності.

Варто відзначити, що порівняння перелічених очікуваних показників підприємств із фактичними є інструментом оцінки міри реалізації їх інноваційного потенціалу, що у свою чергу дозволяє підвищити обґрунтованість управлінських рішень в сфері підвищення ефективності інноваційної діяльності суб'єктів господарювання.

Список використаних джерел:

1. Бурак О. М., Дріль Н. В., Інноваційність стратегій будівельних підприємств // Матеріали V міжнародної науково-практичної конференції «Економічні проблеми та перспективи розвитку житлово-комунального господарства на сучасному етапі» 24-26 травня 2017 року, с. 84-85.
2. Тараруєв Ю. О., Дріль Н. В., Волгіна Н. О. Аналіз та удосконалення підходів до визначення ставки дисконтування // Електронне видання з економіки "Молодий вчений», №4 (56), апрель 2018р., С.161–164.

СТЕЙКХОЛДЕРСЬКИЙ ПІДХІД В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ВЕЛИКОГО МІСТА

П. Т. БУБЕНКО, д-р екон. наук, проф.
зав. відділом ПСНЦ НАН України і МОН України
61002, Україна, м. Харків, вул. Багалія, 8
office.nesc@nas.gov.ua
О. Д. ПАНОВА, ст. викл.
Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
panova_biz@ukr.net

В Новій програмі розвитку міст, прийнятій на третій конференції ООН по житлу і сталому міському розвитку (Хабітат III) у 2016 р., партисипативність визначено одним з ключових принципів здійснення позитивних трансформаційних змін в руслі сталого міського розвитку, що передбачає залучення широкої участі всіх відповідних стейкхолдерів на всіх етапах процесів формування, планування та здійснення міської політики, від розробки концепції до складання бюджету, реалізації, моніторингу та оцінки [1]. Застосовуючи стейкхолдерську теорію як основу для концептуалізації великого міста, слід визначити роль великого міста в формуванні політико-економічного